

There are no translations available.

Jaroslav Bednárík

Cicin pracuje v predzáhradke na pražiacom slnku. Pleje na dámskom, hoci, kam oko dohliadne a pamäť domyslí, niet drábov s tenkými, do kože sa zarývajúcimi remeňmi a niet ani dereše. Teta Cica kúpila Cicina za babku v meste, je jej, a tak mu inak nepovieme, iba Cicin. Svoje meno už zabudol, a načo by mu aj bolo! Meno človeka poznačí, pár písmen ho zaťaží na celý život a on z toho osprostie.

Je vedecky dokázané, že ak má človek zmeniť život, treba mu zmeniť meno. Teta Cica nám to vždy pripomína, keď sa u nej zídeme na večeru. Varí ju samozrejme Cicin. Doobeda robí okolo domu, poobede varí. Kedysi chodil na poľovačku, ale potom mu teta Cica zobrala pušku, lebo sa jej prisnilo, že ju Cicin zastrelil.

Teta Cica verí na sny a vždy nám ich vykladá. Alebo ich domýšľa a straší nás hroznými koncami zdanlivo príjemných snov. Ak napríklad v sne lietate, teta Cica vám obratom ruky vysvetlí, čo sa stane, ak stratíte rovnováhu - v hrôze, ktorá vám vydrapí oči, spadnete na zem a rozdrúzgate sa na malé kúštičky, na ktoré potom napadá čierny dážď.

Ale my sa nebojíme. Nebojíme sa ani Cicina, hoci teta hovorí, že je taký zlý, že keď chce, tak z päťdesiatich metrov dokáže myšlienkou podlomiť zdravý strom a očami z neho vystrúha truhlu.

Nevieme, či jej máme veriť. Minulý rok sme to skúšali s Jankom, ale nepodarilo sa. Asi nie sme dosť zlí.

Cicin je mlčanlivý. S nami nehovorí vôbec, iba čas od času si spieva. A vie čítať! Častokrát, keď teta odíde do mesta nakupovať, sadne si do tieňa veľkého orecha a číta. Spievať vieme aj my, ale čítať nie. Keď číta, prestane vnímať svet a vtedy môžeme vyklčovať celú záhradu. Myslíme si, že je rád, lebo potom môže znova robiť. Kradneme hlavne jahody a ríbezle, hoci teta nám hovorí, aby sme to nerobili, že z ukradnutého budeme mať zlé myšlienky. Z ukradnutého možno, ale čo vypestuje Cicin, to je naše. A robíme to aj preto, aby nám netiekla krv. Raz nám jeden ujo povedal: Len si berte, z cudzieho krv netečie.

Z Cicina si často robíme srandu a hádzeme do záhrady a predzáhradky kamene. Predzáhradka je to, čo má teta Cica pred záhradou; kus zeme, na ktorý môžeme z chodníka ľahko dočiahnuť. Práve tam teta kázala Cicinovi zasadiť jahody, lebo ich máme najradšej.

Niekedy je teta Cica veľmi dobrá. To je pre vás, ale neopovážte sa ich brať, prízvukuje nám s úsmevom. Cicin robí všetko dôkladne, dáva si záležať, aby vybral každý kameň a vyplel každý pýr. Minulú jeseň sme mu nasypali piesok, aby bol akože pri mori, a aj ten zrnko po zrnku vybral. Zrejme nemá more rád.

Teta hovorí, že Cicin sedel dva roky. Muselo to byť hrozné. My sme skúšali sedieť od rána do obeda, a potom nás boleli zadky. Vraj sedel za to, že si neporozumel so ženou. Teta nám rozprávala, ako to bolo. Cicin a jeho prvá žena boli veľkí maškrtníci a navzájom si závideli každú dobrotu. Mali plnú chladničku zákuskov a v noci potajme vstávali, aby sa mohli dosýta najesť a nemuseli sa pri tom pozeráť jeden na druhého. Stalo sa ale, že v jeden nervózny deň našla žena muža pahltne jesť.

„Čo maškrtíš?“ spýtala sa nepredvídavo.

„Ja že ťa škrtím?“ zreval prichytený Cicin a od zúrivosti chytil ženu za krk a nechcel pustiť. Našťastie, žena nezomrela, ale odvtedy sa stále snaží chytiť druhý dych. Cicin bol odsúdený, a preto pozorne načúvajte, čo druhý hovorí, aby sa také niečo nestalo aj vám, prízvukuje teta Cica.

Teta Cica s Cicinom rada sexuje. Nevieme, čo to je, ale teta hovorila, že má medzi nohami

kožičku jemnú ako z kohútej tváre a Cicin ju má preto veľmi rád.

Keď Cicin počul, čo nám teta hovorí, hneď bol vytočený ako ventilátor. Mával rukami a večer prvý raz bez dovoľenia ušiel do krčmy. Sedel v kúte ako tiger v kletke a objednával si krampampuľu, až kým nezačal spievať. Postavil sa na stôl a o chvíľu si svojou piesňou podmanil svoje srdce. Spieval, dokedy mu alkohol neuťal jazyk. Potom prišli chlapi, vyvliekli ho na dvor, poriadne ho vypästili a smiali sa z neho, koľko sa im chcelo.

Na druhý deň, keď sme chceli podmínovať predzáhradku, aby na nej Cicin odletel ako na lietajúcom koberci, prišiel ten modroľakatý úbožiac k nám a povedal: „Ja vám rozumiem, veď koho sa má človek báť viac ako sám seba?“

Prekabátil nás. Na pravé poludnie sa s kamennou tvárou vyšplhal na vežu kostola, rozťahal ruky a odletel.

Teta Cica má už iného Cicina, ale tento nám utkvel v pamäti. Odkedy odletel, dni sa ťahajú ako psie hovienka a večer, keď uťahaní ako povrázky zaspávame, tešíme sa, kedy budeme aj my dospelí, aby sme mohli robiť jeho chyby a aby si z nás kdekto mohol robiť srandu.